

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.786 van 20 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 9 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. HOLAIL en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 31 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 september 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekers ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering als volgt luidt:

“Reden(en): De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende: Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 30.08.2001, die werd afgesloten op

29.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 31.07.2002. Vervolgens dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in op 01.07.2003, die werd afgesloten op 14.07.2003 met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hen diezelfde dag betekend. Tenslotte dienden verzoekers een derde asielaanvraag in op 14.08.2007, die heden nog hangende is bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de afgesloten procedures - namelijk elf maanden voor de eerste procedure en veertien dagen voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Omwille van het feit dat betrokkenen van 31.07.2002 tot 01.07.2003 en van 14.07.2003 tot 14.08.2007 illegaal in België verbleven, zijn de elementen met betrekking tot de integratie - met name dat betrokkenen geïntegreerd zijn en Nederlands spreken, dat de heer D. zich inzet als vrijwilliger, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en vele getuigenverklaringen voorleggen, ook van oudere mensen en van het OCMW van Brasschaat - niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Betrokkenen hadden nagelaten om gevolg te geven aan de Bevelen om het Grondgebied te verlaten, hen betekend op 12.10.2001 en 14.07.2003. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedures. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij van 31.07.2002 tot 01.07.2003 en van 14.07.2003 tot 14.08.2007 illegaal in het land verbleven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Het feit dat de minderjarige kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie, aangezien deze scholing slechts werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten, om het verblijf van de kinderen hier zo normaal mogelijk te laten verlopen. Doordat er tot twee maal toe geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vond deze scholing plaats in illegaal verblijf van 31.07.2002 tot 01.07.2003 en van 14.07.2003 tot 14.08.2007. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan deze instructies, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tenslotte dienen betrokkenen en de kinderen, zolang hun asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet te verlaten »

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 4 en 2, §1 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 1995. De bestreden beslissing werd genomen door attaché K. D. B. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf toe aan de "minister of zijn gemachtigde". Het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigden van de minister zijn. Dit ministerieel besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché. Bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan de bevoegdheid worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingen die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld (cfr. Artikel 4 en artikel 2 §1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995). Attaché K. D. B. is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

2.2. De bestreden beslissing werd uitdrukkelijk in naam van de bevoegde minister genomen door attaché K. D. B. Uit de samenlezing van het ministerieel besluit van 17 mei

1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel blijkt dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Verzoekers betwisten niet dat attaché K. D. B. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché" is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Artikel 126 van de nieuwe Gemeentewet voorziet bovendien in de mogelijkheid aan 'de gemachtigde beambte', K D.B. de bevoegdheid inzake dergelijke beslissing te verlenen, waarbij hier bovendien expliciet vermeld staat dat zij deze uitvoert "voor de minister". De bestreden beslissing werd aldus genomen door een bevoegde persoon die herkenbaar is wat betreft naam, functie en dienst en die tevens ondertekende.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet, de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. Artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan. Verzoekers zullen aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

"1. Quid met de aanvraag van 13 augustus 2003 : Verzoekers stellen vast dat de aanvraag van 31 mei 2007 het voorwerp uitmaakt van de beslissing. Dat desalniettemin verzoekers niet inzien waarom de aanvraag van 13 augustus 2003 (en de aanvullingen hierbij) klaarblijkelijk niet in aanmerking wordt genomen. Dat de bestreden beslissing noch deze eerdere aanvraag vermeld noch antwoord op de argumentatie welke daarin wordt ontwikkeld. Dat het onduidelijk is of gedaagde zelfs weet dat de beslissing of de bestreden wel werd vernietigd daar zulks niet eens wordt vermeld in het feiten relaas. Dat hieruit niet anders kan worden afgeleid dan dat deze aanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dat zulks maakt dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt formeel niet gemotiveerd werd.

2. Wat betreft de problemen in het land van herkomst : De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag effectief ontvankelijk is. Dat derhalve aanvaard wordt dat er inderdaad buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Dat deze buitengewone omstandigheden zich toespitsen op de problemen van verzoekers in het land van herkomst. Verzoekers menen dat de precaire socio-politieke toestand in het thuisland maken dat het terugkeren naar het thuisland, om er de nodige verblijfsdocumenten te verkrijgen, een reëel gevaar inhoudt. Verzoekers verwijzen naar het reisadvies van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 4 januari 2005 (stuk 4) waarin het volgende wordt vermeld:

Het conflict in Tsjetsjenië heeft de laatste tijd de neiging de grenzen te overschrijden en er bestaat een reëel risico op zelfmoordaanslagen in de grote steden. Uiterste voorzichtigheid is geboden bij demonstraties, op openbare plaatsen en bij het gebruik van het openbaar vervoer. Het is aangeraden aan de landgenoten die verblijven of dienen te verblijven. In de Russische Federatie een verhoogde waakzaamheid in acht te nemen. Het is aangeraden het nieuws te volgen voor en tijdens hun verblijf. Wegens het risico op ontvoeringen en aanslagen en omwille van de instabiliteit worden volgende bestemmingen ten stelligste afgeraden: de republiek Tsjetsjenië, Ingoesjetië, Dagestan, Noord-Ossetië, Karatsjajevo-Tsjerkessië, Kabardië-Balkarië, de zuidelijke en oostelijke regio's rond Stravopol en de regio's Pjatigorsk en Minvody, ofwel in het geheel van de Noord-Kaukasus. Ook het Nederlandse reisadvies dd. 04.01.2005 (Stuk 5), is onheilspellend: "Actualiteiten De noordelijke Kaukasus wordt geteisterd door jarenlange conflicten, met Tsjetsjenië als grootste brandhaard. Bij reizen in dit gebied bestaat het gevaar voor ontvoeringen, mijnen, criminele activiteiten en het gevaar door granaten of kogels getroffen

te worden. Bij politie, militia en andere autoriteiten die de openbare orde in Rusland handhaven, bestaat een gebrek aan integriteit. Tenslotte dienen buitenlanders zich bewust te zijn van een sluimerende en incidenteel heftige afkeer van vreemdelingen." Het verwijderen van verzoekers naar hun thuisland zou derhalve een schending uitmaken van art. 3 EVRM. Overigens verwijst verzoeker naar de nota van het Hoog Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties inzake de terugkeer van Tsjetsjeense vluchtelingen. (Stuk 1) Verzoeker stelt noch in Moskou noch in de omliggende dorpen legaal te kunnen verblijven in afwachting van een eventuele aanvraag art. 9.2 Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij in dit geval illegaal dient te verblijven in Rusland en hij niet in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien. Tevens zullen hun kinderen geen onderwijs kunnen volgen. Uit de stukken blijkt dat zij goede leerlingen zijn die goed hun best doen. Zij zullen ongetwijfeld een zeer ernstige achterstand oplopen indien zij gedwongen worden het land (zelfs tijdelijk) te verlaten. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 11.05.2004 (arrest 131.269) waarin het bovenstaande bevestigd wordt. (R.v.St. 11 mei 2005, RDE, 2004, nr. 128, p 204, kopie in bijlage Stuk 2)

Dat derhalve aanvaard wordt dat het (tijdelijk) terugsturen van verzoekers naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. In dit licht lijkt het dan ook onmogelijk te stellen dat de aanvraag van verzoekers niet gegrond zou zijn. Immers het is tegenstrijdig te stellen dat verzoekers (tijdelijk) niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst doch wel definitief kunnen terugkeren (wat uiteraard het logisch gevolg is van een weigering regularisatie). Dat gedaagde derhalve een tegenstrijdige motivering heeft geformuleerd door enerzijds de buitengewone omstandigheden te aanvaarden en anderzijds de aanvraag ongegrond te verklaren. Dat voor de volledigheid verzoekers stellen dat de DVZ in elk geval gehouden is over te gaan tot een toetsing van art. 3 EVRM. Dat zij in elk geval dient na te zien of de het ongegrond verklaren van de aanvraag een mogelijke schending zou kunnen uitmaken van art. 3 EVRM. Dat in casu zij zulks onderzoek klaarblijkelijk niet heeft gedaan of minstens dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

3. Wat betreft integratie van verzoekers. Dat gesteld wordt dat het langdurig verblijf en de daarmee bewezen gepaard gaande integratie geen reden vormt ter regularisering omdat verzoekers het aan zichzelf te wijten hebben dat zij zo lang gebleven zijn. Dat de motivering manifest foutief is. Dat verzoekers na hun weigering asiel een aanvraag art. 9.3 Vreemdelingenwet indienden met als bijzondere motivering het risico op een mensonterende behandeling. Dat verzoekers niet gehouden zijn zich aan zulks een mensonterende behandeling bloot te stellen. Dat art. 3 EVRM absoluut van aard is zodat zij zichzelf ook niet aan zulks een behandeling kunnen laten blootstellen. Dat het dan ook niet aan verzoekers te verwijten valt dat zij in illegaal verblijf gebleven zijn. Dat bovendien gedaagde er bijna vier jaar over doet een eerste beslissing te nemen in de aanvraag art. 9.3 Vreemdelingenwet. Dat deze beslissing vernietigd werd omdat gedaagde niet eens de moeite heeft genomen de mogelijke schending van art. 3 EVRM te onderzoeken en te verwijzen naar richtlijn 2004/83 en de nieuwe mogelijkheid om een aanvraag subsidiaire bescherming in te dienen. Dat bijgevolg het ganse uitgangspunt van gedaagde met name illegaal verblijf kan niet worden beloofd niet opgaat in het dossier van verzoekers. Dat integendeel gedaagde duidelijk in gebreke is gebleven een correcte beslissing te kunnen nemen in het dossier van verzoekers. Dat a contrario men kan redeneren dat indien het illegaal verblijf van verzoekers niet aan zichzelf te wijten zou zijn gedaagde allicht had besloten over te gaan tot regularisatie van het verblijf. Dat zulks volgt uit de redenering van gedaagde Dat een aanvraag art. 9.3 waarin melding wordt gemaakt van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij terugkeer zich dan ook onderscheidt van andere aanvragen gezien het absolute karakter van art. 3 EVRM. Dat zulks zich ook vertaalt in de rechtspraak van de Raad van State en de raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit duidelijk blijkt dat over zulks een aanvraag dient te worden beschikt alvorens men overgaat tot gedwongen repatriëring. Dat de vraag blijft waarom gedaagde zich hierover niet uitspreekt terwijl zij perfect bevoegd is zulks te doen. Dat derhalve de motivering eenvoudigweg onjuist is wanneer gesteld wordt dat het aan verzoekers zelf te wijten is dat zij lange tijd illegaal hebben verbleven. Dat volgens de redenering van gedaagde indien zulks niet het geval zou geweest zijn zij wel in aanmerking zouden komen voor regularisatie. Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing manifest foutief is.

3. Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd. Verzoekers zijn vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken formeel niet gemotiveerd werd op een aantal punten. Verzoekers menen dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is in de zin dat het onduidelijk is of de eerste aanvraag nu

wel dan niet behandeld werd en bijkomend er geen motivering inzake de problemen in het land van herkomst wordt voorzien welke uiteraard impliciet (gezien het absoluut karakter van art. 3 EVRM) maar zeker deel uitmaken van de motivering ten grond van de aanvraag. Bijkomend stellen verzoekers dat de bestreden beslissing onjuist is waar gesteld wordt dat het illegaal verblijf van verzoekers geen recht op verblijf verantwoord. Verzoekers verwijzen in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt: "Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende."

2.4. Aangaande hetgeen verzoekers aanvoeren in verband met hun eerdere aanvraag in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, ingediend op 13 augustus 2003. Deze aanvraag werd wel degelijk beantwoord door het bestuur in de beslissing van 25 april 2007 waarbij het verblijf geweigerd werd. De elementen aangevoerd in de aanvraag van 13 augustus 2003 werden aldus besproken, afgewogen en tenslotte negatief beoordeeld. Het bestuur en de Raad zijn ervan op de hoogte dat de beslissing van 25 april 2007 vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 1.390 op 24 augustus 2007. Dit arrest verhinderde indertijd enkel de uitvoering van de indertijd aangevochten bestreden beslissing van 25 april 2007 en het bijhorende bevel van 14 mei 2007. Het arrest nr. 1.390 heeft echter geen uitstaans met de aanvraag van 31 mei 2007 en de daaropvolgende bestreden beslissing die hier nu voorligt. Het betreft dan ook géén identieke aanvragen en bestreden beslissingen. Het bestuur noch de Raad zijn gehouden vorige aanvragen, procedures of beslissingen van verzoekers te vermelden in de motivering van voorliggende bestreden beslissing. Dit is enkel zo wanneer deze gegevens onontbeerlijk zouden zijn voor de draagkrachtigheid van de motivering. De Raad buigt zich nu in casu enkel over de voorliggende bestreden beslissing van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 mei 2007 op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De Raad kan zich enkel over de huidig voorliggende bestreden beslissing uitspreken, zoniet zou hij zijn bevoegdheid overschrijden.

2.5. Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aangevragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens het derde lid van deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging ontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. Het ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf leidt bijgevolg niet automatisch tot een gegrondverklaring. Het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard betekent dus enkel dat er buitengewone omstandigheden werden aangebracht die bij wijze van uitzondering een aanvraag via de burgemeester van de verblijfplaats in België rechtvaardigen. Het bestuur heeft met andere woorden de aanvraag ontvankelijk bevonden maar heeft in de tweede fase geoordeeld dat de aanvraag ten gronde

geweigerd diende te worden. Daarbij heeft het bestuur gebruik gemaakt van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover het ter zake beschikt en heeft het ten gronde geoordeeld dat verzoekers geen recht hebben op verblijf door regularisatie.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur de aangehaalde elementen betreffende de vrees voor vervolging in verzoekers' land van herkomst heeft onderzocht, doch hierbij van oordeel is dat deze problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van vorige asielaanvragen. Gelet op het feit dat verzoekers een eerste asielaanvraag indienden op 30 augustus 2001, die werd afgesloten op 29 juli 2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Vervolgens dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in op 1 juli 2003, die werd afgesloten op 14 juli 2003 met de beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Tenslotte dienden verzoekers een derde asielaanvraag in op 14 augustus 2007, die heden nog hangende is bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze verwijzing van de minister toont aan dat de asielmotieven reeds onderzocht werden. Dergelijke verwijzing kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd (RvS 5 april 2007, nr. 169.820). In de motivering van de bestreden beslissing stelt het bestuur dan ook duidelijk en terecht dat de vermeende problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een uitvoerig onderzoek in het kader van de doorlopen asielprocedure, waarbij werd vastgesteld dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.7. Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij zouden kunnen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Blote beweringen of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. *“Het terugleiden van vreemdelingen kan ten aanzien van artikel 3 EVRM een probleem stellen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkenen een risico op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen loopt, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.”* (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verzoekers brengen bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. In hoofde van verzoekers is dan ook er geen sprake van de voormelde ernstige en duidelijke redenen. Zij tonen deze minstens niet aan. De Raad wijst er nog op dat aan artikel 3 EVRM voldaan is wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. (RvS

19 december 1991). Verzoekers kregen bovendien geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

2.8. Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 EVRM geven verzoekers geen enkele toelichting op welke wijze precies de bestreden beslissing voornoemd verdragsartikel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is om die reden dan ook niet ontvankelijk.

2.9. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan zij is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk vastgesteld dat :

- De duur van de afgesloten procedures, namelijk elf maanden voor de eerste procedure en veertien dagen voor de tweede procedure, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (RvS 2 oktober 2000, nr. 89.980).
- Omwille van het feit dat betrokkenen van 31 juli 2002 tot 1 juli 2003 en van 14 juli 2003 tot 14 augustus 2007 illegaal in België verbleven, zijn de elementen met betrekking tot de integratie (met name dat betrokkenen geïntegreerd zijn en Nederlands spreken, dat de heer D. zich inzet als vrijwilliger, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en vele getuigenverklaringen voorleggen, ook van oudere mensen en van het OCMW van Brasschaat) niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.
- Betrokkenen hebben nagelaten om gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 12 oktober 2001 en 14 juli 2003. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten na afsluiting van hun asielprocedures. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij konden verblijven. Het feit dat betrokkenen geen gevolg gaven aan deze instructies impliceert dat zij van 31 juli 2002 tot 1 juli 2003 en van 14 juli 2003 tot 14 augustus 2007 illegaal in het land verbleven, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.
- Het feit dat de minderjarige kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet weerhouden worden als een grond voor een verblijfsregularisatie, aangezien deze scholing slechts werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten, om het verblijf van de kinderen hier zo normaal mogelijk te laten verlopen. Doordat er tot twee maal toe geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vond deze scholing plaats in illegaal verblijf van 31 juli 2002 tot 1 juli 2003 en van 14 juli 2003 tot 14 augustus 2007. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan deze instructies, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de

kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tenslotte dienen betrokkenen en de kinderen, zolang hun asielprocedure nog lopende is, het grondgebied niet te verlaten.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "*slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen.*" Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.11. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen recht op verblijf door regularisatie rechtvaardigen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en negen door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. MILOJKOWIC.